

VU Research Portal

Geen recht op proceskostenvergoeding nu naheffingsaanslag parkeerbelasting is te wijten aan fout van belanghebbende

Ip, W.Y.

2018

document version

Publisher's PDF, also known as Version of record

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Ip, W. Y., (2018). *Geen recht op proceskostenvergoeding nu naheffingsaanslag parkeerbelasting is te wijten aan fout van belanghebbende*, No. 17/03020, Dec 22, 2017. (Nederlands Tijdschrift voor Fiscaal Recht).

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:

vuresearchportal.ub@vu.nl

Samenvatting

Belanghebbende heeft bij een parkeerautomaat een verkeerd kenteken ingevoerd. Het betaalbewijs met het onjuist ingevoerde kenteken heeft belanghebbende achter de voorruit van zijn auto gelegd. De gemeente controleert met een zogenoemde scanauto, die 'scans' maakt van kentekens van geparkeerde auto's. De gescande kentekens worden vergeleken met de kentekens van de auto's waarvoor parkeerbelasting is voldaan. Door het onjuist ingevoerde kenteken is de betaling van belanghebbende niet gekoppeld aan zijn geparkeerde auto. Aan belanghebbende is daarom een naheffingsaanslag parkeerbelasting opgelegd. In bezwaar heeft belanghebbende het betaalbewijs overgelegd en is de naheffingsaanslag vernietigd. Daarbij is geen proceskostenvergoeding toegekend. Hof Amsterdam (9 mei 2017, nr. 16/00213, [NTFR 2017/2009](#)) en Hoge Raad achten dit juist. De naheffingsaanslag is immers niet herroepen wegens een aan de heffingsambtenaar te wijten onrechtmatigheid.

Feiten

2.1. In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

2.1.1. Belanghebbende heeft bij een automaat parkeerbelasting voldaan. Daartoe moest hij het kenteken van zijn auto invoeren. Bij het intoetsen heeft belanghebbende een letter van het kenteken verkeerd ingevoerd. Het uitgegeven betaalbewijs met daarop het ingevoerde kenteken heeft belanghebbende achter de voorruit van zijn auto gelegd.

2.1.2. De gemeente controleert de voldoening van de verschuldigde parkeerbelasting met een zogenoemde scanauto, die 'scans' maakt van de kentekens van geparkeerde voertuigen. De gescande kentekens worden vergeleken met de kentekens van de auto's waarvoor parkeerbelasting is voldaan. Na controle op de geparkeerde voertuigen waarvan het gescande nummer niet kan worden gekoppeld aan een verrichte betaling, vindt niet plaats.

2.1.3. Vanwege het onjuist ingevoerde kenteken werd de betaling van belanghebbende niet gekoppeld aan zijn geparkeerde auto. Aan belanghebbende werd daarom een naheffingsaanslag in de parkeerbelasting opgelegd.

2.1.4. Belanghebbende heeft bezwaar gemaakt tegen de naheffingsaanslag en een kopie van het in 2.1.1 genoemde betaalbewijs overgelegd. Voorts heeft belanghebbende verzocht om vergoeding van de kosten van de bezwaarfase. Bij uitspraak op bezwaar is de naheffingsaanslag vernietigd. Daarbij heeft de heffingsambtenaar geen kostenvergoeding toegekend.

Geschil

2.2.1. Voor het Hof was in geschil of belanghebbende recht heeft op vergoeding van de kosten van de bezwaarfase. Het geschil spitste zich toe op de vraag of de naheffingsaanslag is herroepen wegens een aan de heffingsambtenaar te wijten onrechtmatigheid als bedoeld in artikel 7:15, lid 2, Awb.

2.2.2. Het Hof heeft geoordeeld dat de naheffingsaanslag niet is herroepen wegens een aan de heffingsambtenaar te wijten onrechtmatigheid. De herroeping is in gang gezet om de gevolgen van een door belanghebbende gemaakte fout ongedaan te maken, aldus het Hof. Voorts heeft het Hof geoordeeld dat de heffingsambtenaar niet een nadere onderzoeksplicht had maar kon volstaan met een controle zoals beschreven in 2.1.2.

Rechtsomwegingen

2.3. De klachten in cassatie houden onder meer in dat de heffingsambtenaar in strijd met artikel 3:2 Awb heeft gehandeld omdat de gemeente moet controleren of de belasting is voldaan alvorens een naheffingsaanslag op te leggen. Bij die controle zou zijn geconstateerd dat het betaalbewijs achter de voorruit lag, aldus de klacht.

2.4.1. Deze klacht faalt. Het invoeren van het (juiste) kenteken behoort tot de voorschriften voor de wijze van voldoening op aangifte van parkeerbelasting als bedoeld in artikel 234, lid 2, Gemeentewet, die het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam in het Uitvoerings- en Aanwijzingsbesluit op grond van de Verordening Parkeerbelastingen 2015 heeft vastgelegd. Belanghebbende heeft niet op de voorgeschreven wijze aangifte gedaan en als gevolg daarvan is een naheffingsaanslag opgelegd. Onder deze omstandigheden kan niet worden gezegd dat het herroepen van de naheffingsaanslag aan de heffingsambtenaar is te wijten.

2.4.2. De overige klachten kunnen niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81, lid 1, van de Wet op de rechterlijke organisatie, geen nadere motivering, nu die klachten niet nopen tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

(Volgt ongegrondverklaring.)

Commentaar

Belanghebbende heeft bij een automaat parkeerbelasting voldaan, maar hij heeft een verkeerd kenteken ingevoerd. De heffingsambtenaar heeft aan belanghebbende een naheffingsaanslag parkeerbelasting opgelegd, omdat bij het vergelijken van de gescande kentekens met de kentekens van de auto's waarvoor parkeerbelasting is voldaan, zijn betaling niet aan de door hem geparkeerde auto kon worden gekoppeld. Naheffing is echter niet toegestaan wanneer de parkeerbelasting is voldaan, ook al is er een verkeerd kenteken ingevoerd. Dat is af te leiden uit een eerder arrest van de Hoge Raad waar het ging om een geldig betaalbewijs dat in de auto op de grond was gevallen (HR 8 januari 1997, nr. 31.657, BNB 1997/68). Omdat de verschuldigde parkeerbelasting was voldaan, moest de door de heffingsambtenaar opgelegde naheffingsaanslag van tafel. In art. 234 Gem.w. is namelijk bepaald dat parkeerbelasting op aangifte wordt voldaan, dan wel op een andere wijze, waardoor, gelet op de toelichting bij de wijziging van het wetsvoorstel inzake parkeerbelastingen, geen naheffingsaanslag met toepassing van art. 20 AWR kan worden opgelegd indien de parkeerbelasting wel is voldaan, maar niet op de voorgeschreven wijze aangifte is gedaan (Kamerstukken II, 1989-1990, 19 405, nr. 13). Het mag dan ook geen verwondering wekken dat de onderhavige naheffingsaanslag bij uitspraak op bezwaar is vernietigd.

In cassatie resteert de vraag of belanghebbende terecht aanspraak maakt op vergoeding van kosten die hij in de bezwaarfase heeft gemaakt. Bij Hof Amsterdam krijgt belanghebbende nul op het rekest, omdat – kort gezegd – de naheffingsaanslag niet is herroepen wegens een aan de heffingsambtenaar te wijten onrechtmatigheid als bedoeld in art. 7:15, lid 2, Awb (Hof Amsterdam 9 mei 2017, nr. 16/00213, [NTFR 2017/2009](#)). Tegen die beslissing heeft belanghebbende beroep in cassatie ingesteld. Bij de Hoge Raad draait het om de uitleg van het begrip 'onrechtmatigheid'. Vergoeding van de kosten vindt alleen plaats voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Volgens de toelichting op die bepaling wordt met deze formulering de vergoedingsplicht beperkt tot inhoudelijke fouten die aan het bestuursorgaan te wijten zijn (Kamerstukken I, 2001-2002, 27 024, nr. 17). Aan de hand van voornoemd criterium oordeelt de Hoge Raad – kort en bondig – dat belanghebbende zelf de 'fout' heeft gemaakt door niet het juiste kenteken in te voeren. Daarmee voldeed belanghebbende niet aan de op dit punt geldende voorschriften voor de wijze van het doen van aangifte die zijn neergelegd in het Uitvoerings- en Aanwijzingsbesluit, een besluit dat is gebaseerd op de Verordening Parkeerbelastingen 2015. Het herroepen van de naheffingsaanslag is daarom niet aan de heffingsambtenaar te wijten, ook niet door geen (na)controle te doen op de geparkeerde auto's waarvoor parkeerbelasting is voldaan, al zou dan duidelijk zijn geweest dat de parkeerbelasting is voldaan doordat het betaalbewijs achter de voorruit van de auto lag. Daar kan ik mij wel in vinden. De (decentrale) wetgever heeft namelijk gekozen voor een (eenvoudig) aangiftesysteem, 'parkeren op kenteken', waarbij de aangifte, anders dan bij een aanslagsysteem, geen hulpmiddel is gericht op enig rechtsgevolg. De heffingsambtenaar had geen nadere onderzoeksplicht voordat hij de naheffingsaanslag oplegde.

[1] Mr. W.Y. Ip is verbonden aan de Vrije Universiteit Amsterdam.